

UZNESENIE

Krajský súd v Trnave vo veci exekúcie oprávnenej: **Pxxxxxxxxxxxxxxxxx, xxxxxxxxxxxx**, zast. advokátkou: JUDr. **Axxxxxxxxxxxxx**, proti povinnému: **Xxxxxxxxxxxxxxxxxx, o 1.132,68 eur s príslušenstvom**, o odvolaní oprávnenej proti uzneseniu Okresného súdu Piešťany z 30. júla 2010 č. k. 6Er/3210/2009-10, EX 1042/2009 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa **potvrďuje**.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa (reprezentovaný jeho vyššou súdnou úradníčkou) zamietol žiadosť súdneho exekútora Mgr. **Dxxxxxxxxxxxxxxxxx** z 8. decembra 2009 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Toto rozhodnutie odôvodnil právne ust. § 41 ods. 2 písm. d/ a § 44 ods. 1 a 2 E. p. (zákona č. 233/1995 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, čiže exekučného poriadku), § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 a §§ 35 a 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „ZoRK“), § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a § 53 ods. 1, 3 a 4 O. z. (Občianskeho zákonníka č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) i s odkazom na čl. 6 a bod 1 písm. q/ Smernice Rady 93/13/EHS (o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách) a viaceré rozhodnutia Európskeho súdneho dvora (ďalej tiež „ESD“, veci sp. zn. C – 240/98 až C 244/98, C – 168/05 a C – 40/08, známe inak i ako Oceáno Grupo Editorial, Mostaza Claro a Asturcom). Vecne mal za to, že tu rozhodcovskú doložku pojatú do tzv. formulárovej zmluvy oprávnenej treba považovať za ustanovenie spôsobujúce hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán v neprospech spotrebiteľa a takto aj za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ak podstatou príslušného dojednania je povinnosť spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v každom prípade iniciovania sporu jeho zmluvným partnerom (veriteľom) a to bez možnosti vyslovenia s tým účinného nesúhlasu, zvlášť ak výlučne veriteľovi bolo zverené aj oprávnenie vybrať konkrétneho rozhodcu a doložka bola dojednaná už pri vzniku zmluvného vzťahu (nie až po vzniku sporu). Absolútna neplatnosť dojednania tak mala aj ten následok, že exekučný titul bol vydaný orgánom bez právomoci tak urobiť, nešlo tak o spôsobilý exekučný titul a exekúcia na jeho podklade bola neprípustnou, dôvodil napokon okresný súd.

Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie oprávnená s návrhom na zrušenie uznesenia a vrátenie veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vytkla nesprávnosť právneho posúdenia ním veci, majúc predovšetkým za to, že tu ani z rozhodnutí ESD použitých na podporu zvoleného postupu nemožno vyvodit' oprávnenie exekučného súdu nahrádzať pasivitu spotrebiteľa (predstavovanú nepodaním žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku práve pre popretie platnosti rozhodcovskej doložky). Podľa nej (odvolateľky) je tak právne neakceptovateľné (a navyše v rozpore s čl. 2 ods. 2 Ústavy), ak exekučný súd bez opory v zákone navodzuje stav, akoby žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku bola podaná a jej ako žalobkyni z rozhodcovského konania poskytol prvú možnosť obrany až v odvolaní proti uzneseniu zamietajúcemu žiadosť o poverenie. Ani výhrady súdu prvého stupňa voči rozhodcovskej doložke potom nie sú právne opodstatnenými, ak výber jednej z alternatív riešenia sporov je na žalobcovi a tým môže byť podľa okolností prípadu i spotrebiteľ; pričom za nekalú i s prihliadnutím k uznesením spomínanej judikatúre ESD aj úprave v ust. § 53 ods. 4 písm. r/ O. z. možno považovať len doložku nútiacu spotrebiteľa spory riešiť výlučne v rozhodcovskom

konaní a o taký prípad tu pre možnosť výberu rovnako nešlo. Napokon ani z dôvodovej správy k ust. § 53 ods. 4 písm. r/ O. z. nemožno vyvodit' neplatnosť rozhodcovskej doložky ako celku, pričom na podporu tohto názoru môže slúžiť aj rozsudok Okresného súdu Žilina z jeho veci sp. zn. 14C/166/2008 (ktorým došlo k zamietnutiu žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku podanej iným spotrebiteľom proti veriteľke totožnej s odvolateľkou a to pre nevyslovenie názoru o neplatnosti rozhodcovskej doložky).

Povinný odvolací návrh nepodal.

Odvolací súd prejednal podľa § 251 ods. 4, § 212 ods. 1 a § 214 ods. 2 O. s. p. (Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení) v medziach odvolania oprávnenej celú vec (žiadosti o poverenie) a to bez pojednávania (pretože nešlo o vec samu ani o žiaden zákonom predpokladaný prípad potreby pojednávania aj takejto veci na pojednávaní odvolacieho súdu) a dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany oprávnenej tak logicky za nedôvodné.

Predovšetkým totiž odvolací súd nemá dôvod (a to navzdory nesúhlasu oprávnenej), pre ktorý by nemohol súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvého stupňa na podporu ním zvoleného postupu a týmto (okresným súdom) pojataj aj do odôvodnenia napadnutého uznesenia (čím treba rozumieť prakticky to, že závery súdu prvého stupňa, pre ktoré treba považovať za vylúčené udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v tejto konkrétnej veci, zdieľa aj odvolací súd). Práve pre správnosť a i objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvého stupňa predstretých dôvodov (objektívnu samozrejme len z pohľadu nedostatku ambície presvedčiť aj účastníka subjektívne presvedčeného o svojej pravde) by tak zásadne postačovalo (a to napriek opodstatnenosti čiastkovej výhrady oprávnenej týkajúcej sa paušálnosti použitých dôvodov nezohľadňujúcich dostatočne špecifiká tejto konkrétnej veci, ako bude uvedené i neskôr) i len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvého stupňa odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (prvá časť ust. § 219 ods. 2 O. s. p.). Nakoľko tu však bol i relatívne rovnako podrobne vyargumentovaný nesúhlas oprávnenej s takýmito dôvodmi (v odvolaní) a ním vyvolaná potreba vypořádania sa aj s tzv. odvolacími námietkami (ktorá povinnosť je tu však napokon v každej odvolacím súdom prejednávanej veci), odvolací súd považuje za potrebné doplniť (§ 219 ods. 2 O. s. p. in fine) ešte nasledovné :

Prijat' nemožno už prvú námietku z odvolania, či presnejšie skôr až dve takéto námietky (tvoriace líce a rub tej istej obraznej mince), podstatou ktorej (-ých) je, že 1. dosiaľ známymi rozhodnutiami ESD v tzv. spotrebiteľských veciach nemožno obhájiť nahrádzanie nečinnosti spotrebiteľa (pri spochybňovaní ním rozhodnutia tvoriaceho podklad neskoršej exekúcie) „vložením sa“ do problému exekučným súdom a že 2. skúmanie platnosti rozhodcovskej doložky a teda i právnej bezvadnosti exekučného titulu reprezentovaného rozhodcovským rozsudkom výlučne v rámci procesu udeľovania poverenia exekútorovi (teda bez iniciovania konania o zrušenie rozhodcovského rozsudku) je postupom bez opory v zákone a dokonca vybočením z medzí ústavného rámca činnosti štátnych orgánov (zakotveného práve v odvolaní zmieňovanom čl. 2 ods. 2 Ústavy SR, čiže ústavného zákona SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov a vyjadriteľného tiež tak, že štátne orgány môžu konať len to, čo je zákonom dovolené).

Je to totiž najmä ustanovenie § 44 ods. 2 E. p. (resp. i odsek 3 rovnakého paragrafu), ktoré zakotvuje nielen možnosť, ale tiež povinnosť exekučného súdu zamietnuť žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v každom prípade nesúladiu žiadosti o poverenie, návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom. Tunajší odvolací súd pritom už viackrát v minulosti poukázal na to, že práve takáto úprava je prostriedkom ostatnej

preventívnej kontroly zákonnosti v procese exekučného vymáhania splnenia uloženej povinnosti a je to práve ona, ktorej účelom je zabrániť v donútení niekoho k splneniu ním dobrovoľne ne(s)plnenej povinnosti tam, kde by práve opak, čiže posvätenie exekúcie bol(o) možným len za cenu porušenia práva. V uvedenej súvislosti samozrejme stále platí i to, že „odobrenie“ exekúcie – teda udelenie poverenia exekútorovi oň žiadajúcemu, je možným len v prípade nezistenia exekučným súdom rozporu so zákonom u žiadnej z celkom troch listín (písomností) v súhrne predstavujúcich podklad pre vedenie exekúcie (1. žiadosť o udelenie poverenia, 2. návrh na vykonanie exekúcie a 3. exekučný titul); pričom naopak pre rozhodnutie opačnej povahy (rozumej zamietnutie žiadosti o poverenie) postačuje zistenie príslušného nesúladu už i len u jednej z nich (kde je pritom z pohľadu výsledku konania pred exekučným súdom absolútne nerozhodné, či ide o žiadosť, návrh alebo titul).

Ak potom praktickým doplnením zhora priblíženej právnej úpravy sú i ustanovenia § 45 ods. 1 a 2 ZoRK výslovne predpokladajúce zastavenie exekúcie exekučným súdom a to i bez návrhu aj v prípade výskytu niektorých najzávažnejších nedostatkov rozhodcovského rozsudku slúžiaceho za exekučný titul a tiež v prípade zaviazania takýmto rozhodnutím účastníka na objektívne nemožné či právom nedovolené plnenie alebo i plnenie odporujúce dobrým mravom, z logiky veci tu vyplýva, že pri uplatnení takéhoto postupu ZoRK či akýkoľvek iný zákon s uskutočnením konania o zrušení rozhodcovského rozsudku ani nepočíta. Je to tak práve preto, že ak by takéto konanie v konkrétnej veci bolo vedené, jeho negatívny výsledok (čiže zamietnutie žaloby) by mal zásadne byť aj poskytnutím takej odpovede na otázky majúce sa inak vyriešiť exekučným súdom, ktorá by možnosť až následného riešenia ním rovnakého problému činila rovnou nule a naopak, ak by tu došlo k zrušeniu rozhodcovského rozsudku, okrem faktického prijatia argumentácie nasvedčujúcej vadám titulu brániacim, aby tento obstál (pretrval) i po podaní žaloby o jeho zrušení by titul samotný bol odstránený (takže by tu už odpadala diskusia o tom, či titul trpí alebo netrpí určitými vadami, nakoľko tento by tu už v čase zaobrerania sa vecou exekučným súdom ani nebol).

Z už uvedeného vyplýva nedôvodnosť tzv. odvolacích námietok oprávnenej procesného rázu, keďže tu stále treba trvať na ďalšom už v minulosti ustálenom tunajšom súdom a síce, že exekučný súd nemôže rezignovať na možnosť odopretia vykonania exekúcie na podklade titulu odporujúceho zákonu. Prekážkou v tom mu nemôžu byť ani nie celkom totožné zákonné formulácie v E. p. a ZoRK (vytvárajúce dojem, akoby z dôvodov uvedených v ust. § 40 ods. 1 písm. a/ a b/ a § 45 ods. 1 a 2 ZoRK malo byť možným len zastavenie exekúcie) či nepodanie žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku. Rozhodujúcim v tomto smere totiž napokon je, že exekučný súd neprijíma žiadne rozhodnutie, ktorým by sa pasoval do pozície oprávneného súdu a formálne zrušil exekučný titul reprezentovaný rozhodcovským rozsudkom (teda rozhodnutím iného orgánu než súdu spôsobujúcim, že konkrétnym problémom sa tzv. všeobecný súd môže – s výnimkou paralelne zachovanej možnosti podania žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku – zaoberať najskôr v štádiu udeľovania poverenia exekútorovi), môže mu však (tu spomínanému titulu) za určitých okolností odoprieť vykonateľnosť. Prijatie opačného názoru by pritom malo za následok, že súdy by buď nevenovali exekučným titulom žiadnu pozornosť (ak by tieto nemali oprávnenie skúmať či už vôbec alebo len formálne), alebo by napriek zisteniu konkrétnych a často závažných väd exekučného titulu mali byť nútené najskôr do udelenia poverenia (a tým aj k legitimizovaniu exekučného vymáhania pohľadávky) a až následne by mali byť oprávnenými uvažovať o zastavení exekúcie. Záujem na takomto výklade však zjavne odporuje logike, keďže zákonnosť titulu, ako aj návrhu či žiadosti sú ich atribúty, ktoré tu sú (alebo naopak nie sú) už v čase rozhodovania o udelení poverenia a plynutie času na tom obvykle nie je spôsobilé nič zmeniť – z ktorého dôvodu napokon zastavovanie exekúcií z tu objasňovaného dôvodu treba považovať za opodstatnené a zároveň za náležitý procesný nástroj len tam, kde práve v dôsledku

určitého zlyhania v čase rozhodovania o poverení (v procese udeľovania poverenia) došlo k udeleniu poverenia, hoci sa tak vôbec stať nemalo.

Za správnu však podľa názoru odvolacieho súdu nemožno považovať ani tú interpretáciu ustanovenia § 53 ods. 4 písm. r/ O. z. (resp. tiež príslušnej Smernice a i čl. 18 ods. 18.1 zmluvy oprávnenej a povinného z prejednávanej veci) predostieranú odvolaním, ktorej účelom bolo presvedčiť, že už poskytnutie možnosti výberu orgánu majúceho vyriešiť spor vyplývajúci zo zmluvy a takto i spôsobu vyriešenia prípadného sporu obom zmluvným stranám (s poukazom na možné vystupovanie v prípadnom spore na strane žalobcu ako dnešnej oprávnenej, tak i dnešného povinného) treba považovať za také zmluvné dojednanie, ktoré je z pohľadu rešpektovania domácich i európskych štandardov ochrany spotrebiteľa k tomuto účastníkovi zmluvného vzťahu dostatočne šetrným a preto nemôže vykazovať znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky.

Pominúc na tomto mieste fakt, že úprava tvoriaca obsah dnešného písmena r/ sa stala súčasťou ustanovenia § 53 ods. 4 O. z. (ako to spomenul už súd prvého stupňa) až s účinnosťou od 1. januára 2008 (v uvedenej súv. por. i čl. II bod 3 a čl. VII zákona č. 568/2007 Z. z.) a dopad takejto úpravy i na právny vzťah účastníkov konania v prejednávanej veci (založený zmluvou z 10. júla 2007 č. 8100001930 a nie teda už zmluvou z 31. augusta 2006 č. 8000054665 uvádzanou okresným súdom v odôvodnení napadnutého uznesenia) by bol možným nanajvýš vo vzťahu k nárokom vzniknutým po nadobudnutí účinnosti príslušnej novelizácie O. z. (tu por. i prechodné ustanovenie § 879 O. z. zanesené doň čl. II bodom 14 tu diskutovanej novely) totiž oprávnená najmä (otázne či úmyselne alebo nevedomky) nepripisovala náležitý význam jednak tomu, že už súčasťou rozhodného znenia hmotného práva pre túto vec (čiže O. z. pred nadobudnutím účinnosti nielen zákona č. 568/2007 Z. z., ale i jemu predchádzajúceho zákona č. 335/2007 Z. z.) bolo ustanovenie § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsahujúce definíciu neprijateľnej podmienky vymedzujúcu, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa; okrem toho však ani ďalšiemu aspektu veci tkvejúcemu v tom, že jednou z určujúcich charakteristík výpočtu neprijateľných podmienok zahrnutých do ustanovenia § 53 ods. 4 O. z. počas celej doterajšej existencie tejto úpravy je, že ide len o výpočet demonštratívny (príkladný).

Takto ale samozrejme musela byť celkom bez nádeje na úspech obhajoba exekučného titulu oprávnenou založená na tom, že by tu patričnú rovnováhu v právach a povinnostiach, či presnejšie nedostatok značnej nerovnováhy v neprospech spotrebiteľa malo zabezpečovať dojednanie, ktoré právo výberu spôsobu riešenia sporu a aj subjektu majúceho prípadný spor účastníkov hmotnoprávneho vzťahu vyriešiť zveruje žalobcovi (iniciátorovi konania) a to tak, že tento si môže vybrať ako prejednanie (a rozhodnutie) sporu rozhodcom, tak i všeobecným súdom.

Jednak totiž treba považovať možnosť iniciovania sporu zo spotrebiteľskej zmluvy aj spotrebiteľom za skôr akademickú (keďže tu spektrum potenciálnych požiadaviek spotrebiteľa nesplnených druhou stranou zmluvného vzťahu je zjavne veľmi obmedzené, pričom do takéhoto spektra samozrejme nemôže patriť žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku predpokladajúca prvotné prejednanie a tiež rozhodnutie sporu rozhodcom), predovšetkým však treba mať za to, že značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi jeho zmluvný partner prakticky nanúti podrobenie sa právomocí rozhodcu v dôsledku výberu (medzi viacerými do úvahy prichádzajúcimi spôsobmi riešenia sporu) vykonaného zmluvným partnerom spotrebiteľa. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie, ktoré prakticky rovnocennú možnosť výberu poskytuje

spotrebiteľovi, avšak len pre prípad záujmu jeho samotného viesť spor (teda len v tom prípade, ak sa spotrebiteľ rozhodne sám stať žalobcom a niečo od svojho zmluvného partnera požadovať).

Práve o takýto súdom prvého stupňa správne kvalifikovaný prípad nanútenia vôle dnešnej oprávnenej (v čase uzavretia tzv. úverovej zmluvy vystupujúcej ešte pod niekdajším obchodným menom PXXXXXXXXX SXXXXXXXXX spol. s r.o.) povinnému (spotrebiteľovi) šlo aj v tu posudzovanej veci, nakoľko okrem použitia tzv. formulárovej zmluvy obsahujúcej množstvo predtlačенých údajov (u ktorých tak bolo prinajmenšom problematickým aj odchylenie sa od nich, i ak by zmluvný partner osoby disponujúcej takýmto návrhom zmluvy mal záujem na nej niečo zmeniť) a to vrátane označenia veriteľa síce nemožno vylúčiť možnosť podsúvanú odvolaním (teda vyvolanie sporu spotrebiteľom a vybratie si ním, kto by mal ním iniciovaný spor prejednať), už samotný obsah dojednaní v tomto smere kľúčových však je praktickým svedectvom ich naformulovania výlučne v záujme zmluvného partnera spotrebiteľa (v uvedenej súv. por. najmä body 18.1. a 18.2.1 zmluvy na č. l. 6 spisu v ich vzájomnej súvislosti, ktoré síce základné právo výberu spôsobu riešenia sporu priznávajú žalobcovi, druhé z takýchto ustanovení však svojím obsahom je praktickým popretím toho prvého a riešenie sporu zveruje jednému z troch vopred určených rozhodcov a to s právom prípadný výpadok všetkých takýchto osôb „sanovať“ určením náhradného rozhodcu len na strane veriteľa).

Pri riadení sa všetkými už opísanými úvahami preto odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru, než k tomu, ku ktorému už dospel pred ním súd prvého stupňa, čiže k záveru o potrebe vyhodnotenia rozhodcovskej doložky tvoriacej podklad pre vydanie rozhodcovského rozsudku slúžiaceho tu za exekučný titul za neprijateľnú zmluvnú podmienku.

Logickým dôsledkom toho však bolo, že tu nebola platne založená právomoc rozhodcovského súdu (rozhodcu) na prejednanie veci a ani na vydanie rozhodnutia, ktoré by následne mohlo požívať aj náležitú ochranu v procese exekučného vymáhania ním priznanej pohľadávky (čiže stať sa spôsobilým podkladom exekúcie alebo tiež exekučným titulom). V tomto prípade pôsobila do istej miery aj úsmevne časť argumentácie z odvolania snažiaca sa o obhájenie čo i len čiastočnej platnosti rozhodcovskej doložky, nakoľko tu odvolaciemu súdu uniká význam takéhoto snaženia sa v prípade ustálenia neprijateľnosti (a neplatnosti) v časti z pohľadu právomoci rozhodcu na vydanie exekučného titulu rozhodujúcej.

Napokon súhlasit' nešlo ani s tým názorom, žeby tu dôkazom prijateľnosti rozhodcovskej doložky mal byť neúspech iného spotrebiteľa, usilujúceho sa voči oprávnenej z prejednávanej veci o zrušenie rozhodcovského rozsudku v konaní pred Okresným súdom Žilina. Okrem toho, že tuzemský právny poriadok nepozná viazanosť súdu vyššieho stupňa právnym názorom vysloveným súdom nižšieho stupňa navyše vo veci s čiastočne odlišným okruhom účastníkov (ktorá rôznosť nepochybne môže mať svoj význam), vo vzťahu k argumentácii uplatnenej odvolaním nešlo nepovšimnúť si, že v oprávnenou pripojenom rozsudku Okresného súdu Žilina o otázke prijateľnosti dojednaného diskutovaného v prejednávanej veci nebolo zmienky a k preskúmaniu takéhoto rozhodnutia odvolacím súdom (Krajským súdom v Žiline) len v časti trov konania platilo, že inak to ani nemohlo byť, ak odvolanie tam podala len vo veci úspešná žalovaná (oprávnená z prejednávanej veci, ktorej odvolanie i do veci by muselo byť odmietnuté pre nedostatok subjektívneho oprávnenia na jeho podanie) a žalobca sa so zamietnutím žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku z dôvodov tunajšiemu súdu neznámych zrejme uspokojil (v ktorej súvislosti inak tunajšiemu súdu nedá nepoznamenať, že v konaní pred žilinskými súdmi dnešná oprávnená ponechala bez povšimnutia „prekrstienie“ svojej právnej zástupkyne totožnej s tou z prejednávanej veci – najprv okresným súdom na Axxx a následne tým krajským na Axxxx).

Odvolačí súd preto podľa § 251 ods. 4 a § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne potvrdil.

O trovách odvolacieho konania (obdobne ako ani súd prvého stupňa o trovách konania pred ním) nerozhodoval, keď tu zamietnutie žiadosti exekútora o poverenie nie je konečným rozhodnutím, ale len podkladom pre následné zastavenie exekúcie (§ 44 ods. 3 veta prvá E. p.) s povinnosťou vyporiadania sa s otázkou trov až v takomto (ďalšom) rozhodnutí (§ 57 ods. 2 a § 58 ods. 5 E. p.). Práve absencia rozhodnutia o trovách konania v rozhodnutí súdu prvého stupňa je potom aj dôvodom, pre ktorý je súd prvého stupňa povolaný rozhodnúť aj o trovách prípadného odvolacieho konania predchádzajúceho zaoberaniu sa ním otázkou trov exekúcie (§ 224 ods. 4 O. s. p. per analogiam).

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0, čiže jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení).

P o u č e n i e : Toto uznesenie nemožno napadnúť odvolaním.

Trnava 9. augusta 2011

Mgr. Dušan Čimo
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Iveta Križanová